

експедиційне забезпечення розподілу товарів – це діяльність експедиторів по плануванню, організації і виконанню доставки товарів від місця їх виробництва до місць споживання і наданню додаткових послуг по підготовці партій відправлень до перевезень: оформлення необхідних супроводжуючих документів, укладання угоди перевезення з транспортними підприємствами, розрахунки за перевезення вантажу, організація вантажо-розвантажувальних робіт, збереження, надання інформаційних і фінансових послуг тощо. Транспортне забезпечення визначається як діяльність експедиторів, що пов'язана з процесом переміщення вантажів в просторі і в часі з наданням супроводжуючих вантажо-розвантажувальних послуг і послуг збереження. Експедиційне забезпечення є складовою частиною логістичного руху від виробника до споживача і включає виконання додаткових робіт і операцій, без яких процес перевезення не може бути розпочато в пункті відправлення, продовжено і завершено в пункті призначення. При експедиційному забезпеченні виконуються експедиційні, комерційно-правові і інформаційно-консультативні послуги. Транспортні організації повинні бути достатньо гнучкими, щоб забезпечувати процес перевезення, який піддається корегуванню, гарантувати доставку вантажів в розкидані пункти, надійно обслуговувати клієнтуру. Вирішення проблеми ефективності розподілу товарів і підвищення рівня якості обслуговування споживачів послуг транспорту в ринкових умовах тісно пов'язано з проблемою якості послуг. Дослідження і аналіз проблеми якості транспортно-експедиційного обслуговування споживачів послуг транспорту показав, що в основі існуючих концепцій обслуговування лежить міркування, яке стверджує, що високий рівень якості обслуговування досягається при умові забезпечення комплексного обслуговування, тобто чим більше послуг буде надано споживачам, тим вище буде рівень якості. Підвищує якість обслуговування споживачів транспортних послуг раціональна маршрутизація перевезень – це найбільш досконалий спосіб організації матеріалопотоків, вантажів з підприємств гуртової торгівлі, який здійснює суттєвий вплив на прискорення обороту автомобіля при раціональному і ефективному його використанні. Створення маршрутів дозволить точно визначити обсяг перевезень вантажів з постачально-збутових підприємств, кількість автомобілів, що здійснюють ці перевезення, сприяє скороченню простоїв авто під навантаженням і розвантаженням, ефективному використанню рухомого складу і вивільненню із сфер обігу значних МР споживачів. Разом з тим маршрутизація перевезень дозволяє підвищити продуктивність авто при одночасному зниженні кількості рухомого складу, що надходить на підприємство гуртової торгівлі при тому ж обсязі перевезень.

ГНІТЕЦЬКИЙ Є.В.

Національний технічний університет України "КПІ"

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТЕХНОПАРКІВ ЗА КОНЦЕПЦІЄЮ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

© Є.В.Гнітецький, 2012

Концепція сталого розвитку все більш суттєво починає впливати на розвиток економічних суб'єктів в усіх країнах світу. Її реалізація впроваджується на макроекономічному рівні, що викликає необхідність адаптації економічних суб'єктів та корегування їх продуктово-ринкових стратегій. Після прийняття наприкінці ХХ ст. основних засад сталого розвитку, був визначений основний напрямок розвитку суспільства на найближчі десятиліття. Але якщо на макрорівні дана стратегія може бути впроваджена за рахунок законодавчих актів, її втілення на мікро- та мезорівнях потребує значних змін, зокрема впровадження активної інноваційної діяльності технопарків як одного з основних інструментів реалізації принципів сталого розвитку.

Питанням дослідження інноваційної діяльності економічних суб'єктів та сталого розвитку займалися провідні вітчизняні та зарубіжні вчені. Серед них: Гвишиані Д.М., Друкер П., Завадський Й.С., Згуровський М.З, Зінченко О.А., Ілляшенко С.М., Коноплицький В.А., Мединський В.Г.,

Осовська Г.В., Турило А.М., Фатхутдінов Р.А., Філін Г.І., Чабан В.Г., Шумпетер Й., Юшкевич О.О. та інші. Але, у той же час, проблема інноваційної діяльності технопарків в умовах трансформаційних економічних процесів в Україні є недостатньо висвітленою у працях науковців.

Реалізації концепції сталого розвитку передбачає впровадження основних принципів на всіх рівнях управління. Глобальні цілі, що визначені міжнародними протоколами, мають бути визначені з одного боку на макрорівні та втілюватися державними органами влади, з іншого боку на рівні підприємств. Але для втілення концепції сталого розвитку постає низка завдань, що стосується рівня розвитку інфраструктури, розвитку інноваційних розробок, фінансування науково-дослідної діяльності, які мають бути вирішені шляхом підвищення ефективності інноваційної діяльності технопарків. Реалізація інноваційної діяльності підприємств потребує створення відповідної інфраструктури, яка дозволить впроваджувати інновації на підприємства. Для ефективної діяльності підприємств має бути забезпечений потік інноваційних розробок, джерелом яких є технопарки. Технопарки є складовою інноваційної інфраструктури, яка визначається як сукупність підприємств, організацій, установ, їх об'єднань, асоціацій будь-якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (фінансові, консалтингові, маркетингові, інформаційні, комунікативні, юридичні, освітні тощо).

В світовій практиці існує декілька найбільш поширених моделей функціонування технопарків: японська, американська та європейська. Але їх застосування в Україні є обмеженим, так як їх впровадження потребує наявності значної кількості малих інноваційних компаній, розвинутої інфраструктури, системи фінансування розробок тощо. Особливо актуальною для України є необхідність створення інфраструктури, яка дозволить сформувати систему взаємозв'язків між виробничими підприємствами, науково-дослідними організаціями, інвесторами, фінансовими структурами та іншими елементами інноваційної інфраструктури. Для вирішення поставлених завдань організаційна структура технопарку має відповідати наступним вимогам: (1) створення механізму залучення до технопарку малих та середніх інноваційних фірм; (2) залучення до технопарку великих підприємств з метою фінансування та впровадження інноваційних розробок; (3) формування в рамках технопарку бізнес-інкубатору для малих інноваційних підприємств; (4) створення в межах технопарку бази інноваційних розробок; (5) створення механізму донесення до підприємств вигод від інноваційної діяльності в межах технопарку. Впровадження нової моделі технопарку в Україні дозволить підвищити ефективність інноваційної діяльності виробничих підприємств, науково-дослідних організацій та дозволить реалізувати основні засади концепції сталого розвитку на всіх рівнях діяльності економічних суб'єктів.

ГОЛЦІН А.М.

ДВНЗ “Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана”

ПОЗИЦІОНУВАННЯ: ТРИ ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ ЙОГО СУТНОСТІ

© А.М. Голіцин, 2012

Існує кілька поглядів на позиціонування продукції. Класичною вважається ідея всевітньо відомого бізнес-консультанта, президента компанії “Trout & Partners” Джека Траута та відомого маркетолога, президента консалтингової фірми “Ries & Ries” Ела Райса про те, що позиціонування – це проникнення у свідомість споживача і створення там позиції своїх торгових марок. Позиціонування – це те, що компанія робить зі свідомістю споживача. Основний принцип позиціонування не в тому, щоб створювати дещо нове та таке, що відрізняється від інших, а в маніпулюванні тим, що вже живе в умах споживачів, використовувати зв'язки, що вже існують [1].

Інша думка належить всевітньо відомому експерту по трансформації корпоративної стратегії та бізнес-процесів Майклу Трисі та консультанту Фреду Віершмі. Вони створили схему позиціонування на основі “ціннісних дисциплін”. Стратегія бізнесу кожної компанії, що працює у